

Publicerad 2014-01-01 22:47 av Lena Själsöga Keijser

blodmånehänder

cypresserna
gråter

i blodmånens händer

hon kysser den ansiktslöse

saffransmolnen
sveper en kvinnokropp

i natten
virvlar stjärnflockar

gnistrande
kaskader

slipade

kristaller
höjs

i höjd med ögonglitter

andningen är

tung

livet flyktar

lågorna brinner starkare

ur den stigande

tonens

tysta viskning

du är

i din andning

hon reser sig

är

i vandring

havet hade sköljt

ropat in i tysta vindars bidan

ryggen hennes är lätt böjd

av vandringar

av vindar

hon håller en stav i hand

en stödjestav

staven bär rot

bär grenar

hon ler stilla

mycken smärta ger du mig

ja du min kära

rygg
böjda är vi
ändå
är vi raka
i våra vandrade
stigar

staven nynnär
hon släpper staven
staven vandrar vid hennes sida
stegrytmen är jämn
är fylld av vind
av luft

de vandrar tysta
sida vid
sida
samtalen bär de
lever inom dem
med varandra

vägen den leder till
bärnstensträden

hon bugar
inväntar löfte
inväntar
lov
var se god
andas träden

staven vakar med henne
hon plockar
bärnstenar
av hav
ur trädens fingrar

lägger dem i korgen
näri korgen är fylld

bugar hon

skänker
tacksamhet
av hjärta

bärnstensträden andas
med ens är träden åter fyllda

lätt tager hon staven i hand
de vandrar till stenringen

når fram

väcker elden vilken bär
järngrytans röda klang
hon höjer händerna
ber vatten till

bergsmolnen
skänker vatten
ur källan

är ni redo
vi är redo

bärnstenarna lägger hon
in i grytan
frågar staven
är du redo

redo är jag
staven rör i grytan i
lugna cirklar

hon sätter händerna in i grytan
färgar händerna röda
med bärnstenar
av hav
ur träd
kanske med
henna
blad

staven stiger ur grytan
rötterna är
källans
ådror
grenarna bär
blad

staven är ett blommande ädelstensträd

hon höjer händerna
målar månskäran röd

blodmåne
blickar vida

hon lägger sina
drömstenar i elden

hon ser

cypresserna gråta
i blodmånens händer

hon kysser den ansiktslöse

stilla dig

i fjärlshavet

linda trådens
silversilke
runt dig

stilla dig

i fågelhavet

i den skenande jorden

vinden vaggar din kokong
i calebashträdet

hon vakar
vid elden

följer dess instigan
in i kolglöd

allt

svartnade

hon vakar
vid mörkret

i den gryningen
lades en diamant i
hennes härthand

kolglöden andas

elden
stiger

hon stiger in
genom flammorna

hon lyfter
diamanten till

gryningens
tongivan

därmed lyfts mörkret

hon lägger sina
drömstenar i elden

hon ser
cypresserna gråta
i blodmånens händer

hon kysser den ansiktslöse

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten